

Č. 9315.

Řízení správní: I. Do jaké míry je odvolací úřad vázán návrhem odvolání? — II. Na formální odstranění zmatečného aktu má strana nárok jen tehdy, vytkne-li zmatečnost v opravdovém prostředku včas podaném.

(Nález ze dne 10. června 1931 č. 8999).

V ě c : Josef B. v P. proti zemskému úřadu v Praze o včasnost odvolání.

V ý r o k : Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y : Výměrem magistrátu hl. města Prahy z 10. června 1927 bylo st-li k jeho žádosti uděleno živnostensko-právní povolení ke zřízení pískového lomu ve St. za určitých podmínek, mezi nimiž pod bodem 4 uvedeno, že žadatel přispěje přiměřenou částkou na udržování komunikací v dohodě se stavebním úřadem odb. 3. Výměr tento st-lem v rekursní lhůtě odvoláním napaden nebyl. Podle dalšího výměru z 21. února 1928 usnesla se městská rada ve schůzi ze 17. února 1928, aby st-li z pískového lomu ve St. na udržování komunikací předepsán byl roční paušál 14.000 Kč ve smyslu podmínek č. 4 shora uvedeného výměru a st-l výzván, aby tuto částku za r. 1929 do 14 dnů zaplatil. Odvolání, jež st-l z usnesení tohoto podal, odmítl sbor hl. města Prahy pro vyřizování stížností usnesením ze 6. června 1928 jako opožděné, ježto napadnutý výměr byl doručen st-li dne 3. března 1928, stížnost však podána byla až dne 22. dubna 1928, tudíž po uplynutí 14 denní lhůty odvolací, stanovené §em 12 zák. č. 76/19. Také další odvolání st-lovo, v němž se domáhal zrušení usnesení městské rady z důvodu zmatečnosti, ježto šlo o závazek soukromoprávní, ježž mu obec nesměla ukládati ve formě úředního příkazu, žal. úřad nař. rozhodnutím zamítl z toho důvodu, že st-l proti výroku stížnostního sboru, jímž bylo odmítnuto jeho instanční odvolání jako opožděné a jež může jedině býti předmětem jeho zkoumání, námitek nevznáší, žal. úřad pak nemůže se pouštět do meritorního zkoumání výměru prvé stolice, jenž se zmeškáním rekursní lhůty stal pravoplatným.

O stížnosti do rozhodnutí toho podané uvažoval nss takto:

Předmětem nař. rozhodnutí je otázka, zda nižší stolice důvodně odmítla odvolání st-lovo pro zmeškání odvolací lhůty, či nikoli, a není zejména předmětem tohoto rozhodnutí žádný výrok meritorní.

Stížnost namítá nejprve, že žal. úřad byl povinen i bez námítky st-lovy, tedy z moci úřední zkoumati, nebylo-li odvolání podáno včas. V tom však nelze stížnosti přisvědčiti. Podle § 81 odst. 2 vl. nař. č. 8/28, za jehož účinnosti bylo nař. rozhodnutí vydáno, jest odvolací úřad zásadně vázán návrhem odvolání. Že by v daném případě šlo o některou výjimku v cit. § stanovenou, stížnost ani netvrdí. Jestliže tedy st-l ve svém odvolání k žal. úřadu nenamítal, že odvolání k nižší stolici podal včas, nebyl žal. úřad povinen otázku včasnosti tohoto odvolání

z moci úřední zkoumati, a to ani tenkrát, kdyby bylo bezvýhradně správné tvrzení st-lovo, že vyšší stolice hledí z moci úřední k včasnosti opravného prostředku opožděně podaného a nižší stolicí přijatého.

Pokud stížnost dále namítá, že žal. úřad měl se zabývati vytýkanou zmatečností usnesení I. stolice, chce zřejmě hájiti názor, že pro instanční napadání zmatečných aktů neplatí předpisy o odvolacích lhůtách. To je ovšem zásadní omyl. Na formální odstranění i zmatečného aktu má strana nárok jen tenkrát, vytkne-li tuto zmatečnost v opravném prostředku včas podaném. Jest ovšem pravda, že odvolací úřad, jemuž přísluší nad nižší stolicí moc dozorčí, mohl by po případě z moci úřední i bez zakročení strany, a tedy i u příležitosti odvolání, jež zmatečnost aktu nižší stolice nevytýká, akt tento zrušiti, shledá-li jej zmatečným; avšak na takové dozorčí zakročení stranám nárok nepřislouší. Jestliže tedy žal. úřad v daném případě nezkoumal usnesení městské rady po stránce zmatečnosti, již st-l v zákonné lhůtě odvolací nevytkl, neporušil tím žádné právo st-lovo. K tomu dlužno jen poznamenati, že domnívá-li se st-l, že usnesení to je vskutku zmatečné a že proto nemůže pro něj míti právních účinků a nemůže tedy proti němu vejíti v moc práva, není mu nijak bráněno, aby se námitkou tohoto obsahu bránil, bude-li na základě tohoto aktu proti němu vedena exekuce.

Č. 9316.

Závodní výbory: O mezích kompetence rozhodčí komise k rozhodování o návrzích záv. výboru na uznání, že propuštění dělníka, člena závodního výboru z práce bylo neoprávněné a že dělník má být znovu přijat do práce a odškodněn za ušlý výdělek.

(Nález ze dne 10. června 1931 č. 9143).

Prejudikatura: Boh. A 5908/26, 7093/28, 7475/28, 7531/28, 7610/28, 7627/28, 8623/30.

Věc: Závodní výbor fy Vltavský mlýn Bratří P. v L. (adv. Dr. Egon Schwelb z Prahy) proti rozhodčí komisi dle zákona o závodních výborech v Č. (za zúč. firmu adv. Dr. Art. Fanta z Prahy) o propuštění Aloisie B.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost s výjimkou v ýroku, jímž se odmítá návrh záv. výboru opřený o § 22 zák. o záv. výborech stran náhrady ušlé mzdy a znovupřijetí do práce. Stížnost proti tomuto ýroku zamítá se pro bezdůvodnost.

Důvody: Ke stížnosti závodního výboru, zřízeného v továrně Bratří P. v L., do propuštění Aloisie B., členky závodního výboru, z práce prohlásila rozhodčí komise podle zákona o závodních výborech v Č. nař. nálezem, že se neshledává příslušnou k rozhodnutí podle § 3 lit. g, resp. § 22 zák. o záv. výborech, poněvadž propuštění jmenované dělnice stalo